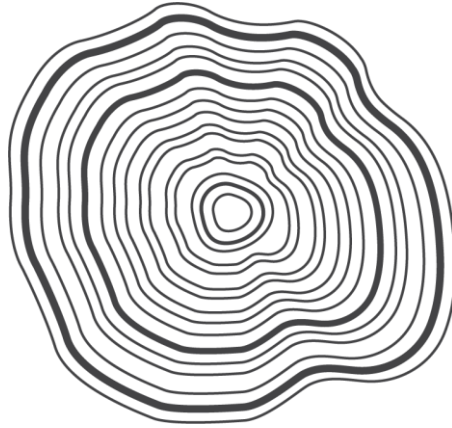

Maranatha Mare

December 2020 / Januari 2021

Jaargang 47 No 9

Nog 'n kring

Toe ek in standerd 7 was, het my Afrikaanse onderwyseres 'n klein groepie in ons klas uitgedaag om Dalene Matthee se *Kringe in 'n bos* te lees tydens ons Desember vakansie. In ons destydse kurrikulum is die boek eers in standerd 8 voorgeskryf. Ek sukkel eers om in die storie in te kom. Dit lees aanvanklik moeilik en swaar. Geleidelik word ek ingetrek by al die verskillende kringe wat die karakter Saul Barnard loop: *moeilike kringe* wat hom tot by sy mense bring en hom van hulle verwyder; *ver kringe* om verby sy mense se vrees vir olifante te kom sodat hy naby kan kom aan Oupoot, die olifant en sy dier-siel-maat. *Groterwordende en kleinerwordende kringe* ten opsigte van sy afhanklikheid van die houtkopers en sy vryheid en onafhanklikheid as delwer en meubelmaker. *Kringe oor sy eie identiteit* – as binne - en buite boskind. En uiteindelik ook die *naby-ver kring* rondom Kate MacDonald, die Britse meisie op wie Saul verlief raak in die teenstrydige kring van die Bos-Outeniekwa kultuur en die Britse koloniale kultuur. *Kringe*. Op die punt om al hierdie kringe te loop en te onthou wat hy vergeet het, staan daar: 'Saul Barnard loop die Bos in en dit voel vir hom hy loop agteruit in homself in'.

Toe ek bewus word dat dit amper weer tyd is in die liturgiese jaar vir ons gemeente se Dodeherdenking, oftewel Ewigheidsondag, toe dink ek skielik aan kringe. Ek dink aan 'n kring wat nou weer voltooi is, naamlik die kring sedert laasjaar se Dodeherdenking tot hierdie jaar. Ek dink aan mense se lewenskringe. Terwyl ek dit doen, onthou ek nie net vir Saul Barnard nie, maar ook die kringe van 'n boomstam waarna Pieter Cilliers verwys in sy boek, *Soeker*. Hy sê dat mens se seerkry en pynlike herinneringe soos die kringe van 'n boomstam is – dat jy met elke kring probeer terugkeer na die kern van dit wat seer is. Hy wonder hoekom mense dit doen en kom dan tot die slotsom dat mens jou seer oor en oor besoek omdat jy hoop dat 'n herbesoek genadiger sal wees – dat dit minder seer sal wees.

Soos Saul Barnard se karakter en Pieter Cilliers se denke aantoon, is ons lewe eintlik nie voltooiende kringe nie – dit is sirkelgange van wisselende voltooiing en onvoltooidheid. Hierdie

jaar is so 'n kring: om oor en oor met verlies, onuitgespreekte woorde of wense en onafgehandelde afskeid of afsluiting te leef, was hierdie jaar ons werklikheid. Meer as ooit is ons met die dood gekonfronteer. Meer as ooit moes ons nadink oor wat gesê is en wat nog gesê kon word. In sekere opsigte het die dood selfs hierdie jaar 'n groter verskrikking vir baie geword, juis as gevolg van ons eg menslike behoeftes en verwagtings, wat maak dat ons altyd dink daar moes nog tyd gewees het, daar was nog te veel lewe om geblus te word, daar was geen waarskuwing nie, daar was onafgehandelde take. In sulke omstandighede mag dit voel asof die dood die simbool is van die onvoltooide.

En tog, as ons die geskiedenis van mensheid en die kosmos in oënskou neem, kan ons sien dat daar nie 'n tyd was waar die dood nie deel was van lewe nie. Dood is deel van 'n verdere begin, soms van voor af, van alles wat leef. Dit beteken nie ons romantiseer die dood nie. Maar, in 'n poging om met die afsnypunt van die dood te kan leef – want dit is hoe ons voorberei op die dood – help die kosmiese kring vir ons om 'n tikkie vrede te vind te midde van ons onrus en frustrasie. Soos die filosoof en sielkundige Wilhelm Jordaan skryf, 'dood is die sin wat jy voltooi, om klaar te maak wat jy begin het'. In hierdie sin maak *elkeen* van ons klaar wat ons begin het – nie een word uitgelaat nie. Dit is 'n stuk voltooiing wat elkeen van ons gegun word – maak nie saak wanneer en hoe ons gesterf het, of hoe ons geleef het nie. Dit beteken, selfs al is daar geen antwoorde of afskeid ten opsigte van ons geliefdes nie, kan die dood 'vrede' bring, al is dit geleidelik, omdat dit die laaste stukkie van 'n legkaart is wat in plek val, wat in die ontbrekende holte 'n tuiste vind – te midde van al die legkaart-stukkies wat skeef en krom is. Daardie laaste stukkie – *pas*.

Vandag, hier, herbesoek ons ons eie kring, en ook die kringe van ander. Ons loop agteruit, in onself in. Soms is hierdie onthou soos kringe in die stam van 'n boom: groterwordende, na buite toe, al hoe ligter, hoe verder dit van die donker kol in die middel beweeg. Sommige kere is ons miskien weer nader aan die donker kol. En nog ander kere ervaar ons die nader-en-verder kringe wat moeilik is om in te beweeg. Die punt is: in hierdie eb en vloed is daar 'n ontvouende perspektief te vinde ... die gerusstelling dat God, *in lewe en in sterwe*, een of ander voltooiing teweegbring. Vir ons is gegee die geskenk en die gawe en die dapperheid om saam met God hierdie *onvoltooide voltooiing* te dans.

Onvoltooi voltooi

Nog 'n kring, nog 'n kans
nog 'n geleentheid vir die bittersoet dans
van aanvaarding en ontkenning, van aankoms en vertrek,
vir kerse wat herinneringstafels dek.

Nog 'n kring, nog 'n seisoen
wat wisselend die rondte doen
met wipplank klank en uiteenlopende kleur
met gedempte trane en uitbundige lag se geur.

Nog 'n kring, opnuut die ritme
van 'n mosaïek se geheel én van die stukke
van sonlig wat deur die geslote blare-dak breek
van 'n verlore skat wat jare later onverwags kop uit steek

Nog 'n kring, opnuut 'n reis na die sin
van eindes en 'n herhalende kring,
van weet en nie-weet
van onthou en vergeet
van vreugde, verlossing en van leed.

Nog 'n kring van dwaal en lig
nog 'n aanpak na beter sig,
weer leer om te dra
aan die mooi wat dit gee en die seer wat dit laat:
'n onvoltooide lewe van afgegrensde tyd
wat grensloos, onbevange voltooiing vind in ewigheid.

(Tanya van Wyk, November 2020)

Eeuwigheidszondag 2020

Op zondag 22 november dachten wij terug aan het afgelopen kerkelijk jaar en ook de geliefden die ons zijn voorgegaan in 2020 : Coby Koning op 5 april en Rieneke Boer op 30 juni, en ook allemaal in de voorafgaande jaren.

Lappendmand

Wij denken aan:

- Marjan van Zee die gevallen was en haar pelvis gebroken had. Haar revalidatie is gelukkig bijna voorbij, ze kan al een beetje vooruit en was al een keer weer in de kerk.
- Auke Bakker in Calgary, Canada is ook gevallen en heeft zijn heup en arm gebroken. Zijn revalidatie zal nog even duren.

Bedankje

Beste allemaal,

Nadat ik tenminste 7 maanden niet in de kerk was: gedeelte door mijn ziekte en dan de beruchte Covid, werd ik wel erg verrast met een heel groot bos bloemen. Het kreeg natuurlijk een ere plaatsje in mijn zitkamer en ik bedank U heel hartelijk.

Met vriendelijke groeten

Marjan van Zee

De oorsprong en betekenis van advent

Het is december en dus adventstijd. Het vieren van advent komt nergens in de Bijbel voor. Toch is het al een heel oude christelijke traditie. Wat betekent advent eigenlijk en waar komt het vandaan?

'Advent' is afgeleid van het Latijnse woord adventus, dat 'komst' betekent. Met advent leven christenen namelijk toe naar het kerstfeest: het feest van Jezus' komst naar deze wereld als klein kind in een kribbe.

Advent begint vier zondagen voor kerst. In veel kerken wordt elke week een adventskaars aangestoken. Dat symboliseert dat we steeds iets dichterbij naderen tot Kerst, het feest van het Licht.

Minder bekend, maar minstens even belangrijk, is dat de adventstijd ons ook wil richten op de nog te verwachten komst van Christus: Zijn wederkomst. Ook dat is altijd een belangrijk onderdeel geweest van de adventsverkondiging.

Symbolen en gebruiken met advent

Adventskalender

De adventskalender is bedoeld om kinderen op een speelse manier voor te bereiden op het kerstfeest. Een adventskalender of -huisje heeft vier gesloten venstertjes. Elke adventszondag gaat er één open. Op kerstavond mag de deur van het huisje geopend worden en verschijnt het Kerstkind.

Adventsster

Een zilverkleurige papieren ster die in de adventstijd in veel huizen voor het raam wordt gehangen. De adventsster verwijst naar Christus als het Licht der wereld Die naar ons toe kwam om licht te brengen in de duisternis.

Adventskrans

Een krans van dennengroen waarin vier kaarsen steken. Gedurende de adventstijd wordt iedere week een kaars meer aangestoken. De krans was van oorsprong een middel om mensen mee te onderscheiden of te kronen. Op deze manier verwijst de adventskrans naar het komende Koningschap van Jezus, wanneer Hij terug zal komen om over ons te gaan regeren.

Groeilied

Een lied waarin het thema van de komst van Christus centraal staat en dat in veel kerken tijdens de adventstijd gezongen wordt. Iedere zondag zingt men een couplet extra van het groeilied.

De geschiedenis van advent

Waarschijnlijk ontstond het gebruik van advent in de vierde eeuw na Christus in de Oosterse kerk. In die tijd speelde het zogenaamde mysterie van de menswording (de 'epiphaneia') van Christus een belangrijke rol: de kerk hield zich veel bezig met de vraag hoe het toch mogelijk was dat de Zoon van God als een 'gewoon' Mens naar deze wereld was gekomen. Dit thema van de menswording van Christus werd centraal gesteld in de adventstijd, de periode vóór Kerst.

Sint Maarten

De traditie van advent verspreidde zich al snel westwaarts. In Gallië, het huidige Frankrijk, werd er verder vorm aan gegeven. In de vijfde eeuw maakte men in dit gebied de adventstijd tot een vastenperiode van zes weken. Die periode begon op 11 november, de feestdag van Sint Maarten, een bisschop die bekend stond om zijn liefdadigheid aan de armen en die door de kerk tot heilige was verklaard.

De periode van het vasten met advent liep parallel aan het vasten voor Pasen: net als met Pasen begon het vasten met een soort carnavalsdag (Sint Maarten), duurde het veertig dagen en liep het uit op de viering van een belangrijk christelijk feest. Tijdens de vastenperiode werden de gelovigen geacht vaak naar de kerk te gaan, veel goede werken te verrichten en op een sobere manier te leven. In de kerkdiensten wijdde men aandacht aan de vier historische gebeurtenissen die plaatsvonden vóór de geboorte van Christus en die beschreven zijn in Lucas 1, namelijk de boodschap aan Zacharias en aan Maria, het bezoek van Maria aan Elizabeth, de geboorte van Johannes de Doper en de menswording van het Woord in Maria.

Rome

Pas in de zesde eeuw drong de traditie van advent door tot de kerk van Rome. Eerst duurde de periode nog zes weken, maar door paus Gregorius de Grote (590-604) werd ze teruggebracht tot de huidige lengte van vier zondagen. Gregorius was ook degene die met advent niet alleen de historische menswording van Christus centraal wilde stellen, maar ook de wederkomst van Christus in de eindtijd. Doordat de Roomse gebruiken geleidelijk aan de overhand kregen over de kerkelijke gebruiken van andere gebieden, werd een vierwekelijks advent in de kerk van heel Europa tot norm.

Reformatie

Binnen de kerk van de Reformatie wilde men aanvankelijk niets weten van advent. Ook niet van het kerstfeest overigens. Een synodebijeenkomst in Dordrecht sprak over de beide 'Roomse' feesten in 1574 nog haar afkeuring uit. Op de verwerping van Kerst kwam men al snel terug (in 1578), maar van advent was er binnen de reformatorische kerken pas vanaf de negentiende eeuw sprake.

Tegenwoordig wordt in praktisch alle kerken advent gevierd. De periode geldt eigenlijk nergens meer als een vastenperiode, maar staat eerder in het teken van de vreugdevolle verwachting van het kerstfeest en het hoopvol uitzien naar de komst van de Messias.

Advent: de tijd van het verwachten

Ds. Brussaard is predikant in de Nederlandse Hervormde Kerk te Scherpenzeel. Hoe beleeft hij eigenlijk de adventsperiode?

"Als ik eerlijk ben, vind ik de adventstijd de moeilijkste periode van het kerkelijk jaar. In de vier adventsweken die voorafgaan aan Kerst, zit iets onwerkelijks voor ons. Deze periode is in het kerkelijk jaar namelijk de tijd van het verwachten. Het verwachten van de komst van Jezus op aarde. De vraag doet zich dan voor: Is het wel de bedoeling dat wij ons verplaatsen in een tijd waarin Jezus Christus er nog niet was, en dat we op die manier, net als de oudtestamentische gelovigen, toeleven naar het kerstfeest? Dat kan toch niet? We kunnen toch niet doen alsof Jezus nog geboren moet worden? Ook kunnen we niet volstaan met alleen het verleden te herdenken.

Toch is er ook voor ons een echte advent. Jezus komt immers iedere dag tot ons, in Zijn Woord en door Zijn Geest. Dat komen is evengoed echt. Bovendien verwachten we ook Zijn terugkomst. We leven tussen Zijn eerste en tweede komst. Dat geeft geweldig veel perspectief. Het leven heeft zin, omdat Jezus terugkomt en alle beloften zal vervullen. Dat betekent voor mij advent: leven in de verwachting van het dagelijks komen van Jezus in Zijn Woord en door Zijn Geest, en leven in de verwachting van Zijn wederkomst."

<https://visie.eo.nl/artikel/2017/11/de-oorsprong-en-betekenis-van-advent>

Esther is klaar met messiasje spelen:

'Ik heb de verwachtingen die ik van mijzelf had losgelaten'

Lange tijd rent Esther de longen uit haar lijf voor haar christelijke idealen. Dan raakt ze overspannen en beseft ze hoe ze haar leven echt wil leiden. Wijze lessen van een Zweedse pastor zetten haar op een nieuw spoor en helpen haar messiascomplex achter zich te laten. 'Wat moet je doen om God te vinden? Het antwoord moet zijn: zo weinig mogelijk. Het liefst niets.' Dit schrijft de Zweedse pastor Tomas Sjödin in zijn boek *Leven vanuit rust*. Ik las het vorig jaar, toen ik een aantal maanden overspannen thuis was en alles uit mijn handen viel. Hoewel ik de uitspraak van Jezus: 'Kom tot Mij allen die vermoeid en belast zijn en Ik zal u rust geven' (**Mattheus 11:28**) tot vermoeiends toe heb gehoord, ben ik de betekenis het afgelopen jaar beter gaan begrijpen.

Hard lopen voor het christelijke ideaal

Rust associeerde ik met saaiheid en passiviteit. Van mijn 11^e tot 22^e ging ik naar evangelisch-charismatische kerken waar het belangrijk was dat je je met ziel en zaligheid inzette. We moesten allemaal leiders worden. De opwekking zou namelijk in onze kerk beginnen en het succes hing af van ons geloof en onze inzet.

Al snel zong ik in de band en deed ik jeugdwerk. Ik ging naar gebedsavonden, evangeliseerde op straat en liep zoveel mogelijk conferenties af. Bijna al mijn avonden en weekenden waren gevuld met kerkelijke activiteiten.

Naast dienen in de kerk, vond ik dat ik op school én werk mijn uiterste best moest doen om een goed christen te zijn. Om een getuige te zijn. Want door mij heen konden mensen Jezus leren kennen. Tel daar het wereldleed dat mij raakte én mijn perfectionisme bij op en er ontstond een tamelijk aanwezig messiascomplex. Ik deed doorlopend mijn stinkende best.

Psycholoog Michelle van Dusseldorp vertelt in diverse interviews dat christenen extra vatbaar zijn voor overspannenheid en burn-outs. We hebben grote idealen, vinden dat we altijd naar onze naasten moeten omzien en voelen ons over-verantwoordelijk. Zelfzorg is al snel egoïstisch. En egoïsme past een christen niet.

Verwachtingen loslaten

Toch vliegen christelijke boeken over rust, op adem komen en meditatie momenteel als warme broodjes over de toonbank. We gaan massaal naar kloosters voor stilteweekenden. Coaches die rust beloven, worstelen nu zelf met een overvolle agenda. We zijn collectief moe. We zoeken collectief rust.

Iemand zei eens tegen me: 'Je moet de verwachtingen die anderen van je hebben, loslaten.' Die opmerking klinkt logisch, maar klopt niet. Ik moest de verwachtingen die ik van mezélf had, loslaten. Verwachtingen die ik koppelde aan mijn eigenwaarde en identiteit.

- Dat ik mijn huishouden op orde heb.
- Dat ik er altijd ben als mijn man of kinderen mij nodig hebben.
- Dat familie en vrienden altijd een beroep op mij kunnen doen.
- Dat ik een gezonde levensstijl heb. Sport. Tijd besteed aan uiterlijke verzorging.
- Dat ik actief met mijn carrièrekansen bezig ben.
- Dat ik me inzet voor onze kerkelijke gemeente.
- Dat ik mijn idealen vormgeef in mijn politieke werk.
- Dat ik me inzet voor de maatschappij.
- Dat ik daardoor iets voorstel. Verschil maak.
- Dat ik de mensen om mij heen help. Problemen oplos.
- De wereld op mijn schouders neem. Dat ik haar red.

Stoppen met mijn best doen

Wacht eens even.

In die weken dat ik alleen thuis was, met een lege agenda, drongen de volgende woorden tot me door: 'Jij hoeft de wereld niet te redden. Iemand anders heeft dat voor jou gedaan. En Hij wil jou rust geven.'

Tomas Sjödin schrijft: 'Ik moet mezelf er steeds weer aan herinneren hoe ongelooflijk het is dat het bij ons mens-zijn hoort door God geliefd te zijn, nog voor we iets zinnigs hebben gedaan.'

Na die donkere dagen begon ik het beter te begrijpen en van binnen te ervaren.

Ik. Ben. Geliefd.

Ik hoef mijn best niet meer te doen. Ik mag leven vanuit rust en zeker zijn van Gods onvoorwaardelijke liefde. En vanuit die ontspannenheid éérs goed voor mezelf zorgen en daarna voor de wereld om mij heen.

'Het wordt tijd om rust te verplaatsen van het einde naar het begin. Laat alles beginnen met rust, in plaats van daar – met een diepe zucht – te eindigen.' Dagelijks herinner ik mezelf aan deze woorden van Sjödin, want voor ik het weet, ben ik weer mijn stinkende best aan het doen. Om liefde te verdienen en mijn bestaansrecht te verdedigen. Om messiasje te spelen.

Esther Kaper - Auteur voor Lazarus

Esther Kaper (37) is adviseur en eindredacteur op het gebied van video en televisie. Ook is ze politiek actief voor de ChristenUnie. Esther is getrouwd met Job en samen hebben ze twee zoons.

<https://www.lazarus.nl/artikel/2020/11/esther-is-klaar-met-messiasje-spielen-ik-heb-de-verwachtingen-die-ik-van-mijzelf-had-losgelaten>

Het getal 666, het coronavirus en Bill Gates

Hebben zij iets met elkaar te maken?

De corona-uitbraak wordt door de Wereld Gezondheidsorganisatie WHO inmiddels bestempeld als een pandemie. Veel gelovigen vragen zich af of deze wereldramp tot de 'tekenen der tijden' behoort waarover Jezus in de Bijbel spreekt. Leven we inderdaad in de eindtijd? Wat heeft het getal 666 met het coronavirus te maken? En waarom duikt de naam van Bill Gates iedere keer op in deze context?

Ds. K. van den Geest beantwoordt regelmatig vragen van jongeren op Refoweb.nl. Daar zitten de laatste tijd vaak vragen bij over het coronavirus en de eindtijd. Hij vertelt: "Iemand vroeg mij laatst: 'Zou het vaccin voor het coronavirus het merkteken 666 van het beest in Openbaring kunnen zijn? De letters van corona vormen de getallen 3 + 15 + 18 + 15 + 14 + 1 = 66 en heeft 6 letters = 666.' Mijn antwoord was dat een christen niet moet leven bij de gratie van speculaties, maar bij de Gratie Gods in Jezus Christus. Ook in tijden van coronacrisis schuilen we bij Hem, die Zelf de verzoeking van satan doorstond door onder andere te verwijzen naar Psalm 91. Daar lezen we hoe de pest rondwaart in de duisternis,

maar dat de plaag de tent van de rechtvaardige niet zal treffen, omdat de Allerhoogste hem beschermt. Dat is de houding waarin een christen moet leven, juist in deze angstige tijd.”

Vertrouwen

“Ik geloof dat elkaar angst aanpraten met speculaties en fantasieën over getalssymbolieken niet voortkomt uit vertrouwen,” vervolgt Van den Geest. “Het lijkt meer afkomstig van de hedendaagse bronnen van nepnieuws, die er belang bij hebben mensen en gemeenschappen te ontwrichten. Dus ga niet googelen, want dat leidt tot goochelen. Openbaring is niet geschreven om ons dit soort angsten aan te praten, maar om ons te doen vertrouwen op Hem die de geschiedenis leidt en de wereld in Zijn hand heeft en houdt, tot het einde der tijden.”

Nu het virus wereldwijd om zich heen grijpt en een vaccin de enige oplossing lijkt, geven sommigen aan bang te zijn dat we via dit vaccin het ‘merkteken’ van het beest geïnjecteerd krijgen, zoals beschreven staat in Openbaring 13. Is dit een reële angst en waarom duikt de naam van Bill Gates iedere keer op in deze context?

Liefdadigheid van Bill Gates

Bill Gates, oprichter van softwareconcern Microsoft, is de op een na rijkste persoon ter wereld. Hij heeft inmiddels zijn goededoelenfonds, de ‘Bill & Melinda Gates Foundation’ ingezet in de strijd tegen het coronavirus. Zijn fonds redde de afgelopen twee decennia veel levens in arme landen door grootscheeps in te zetten op de strijd tegen ziekten als aids, malaria en tuberculose. In zes jaar tijd schonk Gates ruim 1,5 miljard dollar aan de Wereld Gezondheidsorganisatie (WHO) om onder meer de ontwikkeling van coronavaccins te bevorderen. Doel: een vaccin voor alle ruim 7 miljard aardbewoners. Maar is hij echt een filantroop? Of heeft hij een verborgen agenda?

Geplande actie

“In 2015 voorspelde Gates in een toespraak dat de eerstkomende wereldramp waarschijnlijk geen atoomramp, maar een pandemie zou zijn,” vertelt journalist Pieter Beens bij Groot Nieuws Radio. “Deze uitspraak van Gates wordt uit zijn verband getrokken en is voor complotdenkers reden genoeg om te vermoeden dat de coronacrisis een geplande actie is. Ik geloof daar niet in. Diverse virologen waarschuwden al lange tijd voor pandemieën veroorzaakt door virussen. Dat Gates gezegd heeft dat er een pandemie aan komt, zegt dus niets.”

Merktken van het beest: 666

Wie Gates’ verstand van computers combineert met de invloed die hij met zijn donaties aan het WHO zou kopen én zijn pleidooi voor vaccins, zou maar één conclusie kunnen trekken: met de door Gates gesponsorde vaccins wordt straks een chip ingebracht waarmee het ‘merktken van het beest’ uit Openbaring 13 werkelijkheid wordt, schrijft Beens op RD.nl. “En is dat niet precies wat een vorig jaar door Gates ingediend octrooivoorstel – waarvan het nummer ook nog eens drie zessen bevat – beoogt?”

Chip in het vaccin

In de radio-uitzending licht Beens toe waarom dit scenario volgens hem niet aannemelijk is. “Het klopt dat Gates geld verdient met het produceren van coronavaccins. Maar het verhaal dat er stiekem een chip in dit coronavaccin zou worden geplaatst zodat Gates de hele wereldbevolking aan zich kan onderwerpen, is heel ver gezocht. Er bestaan simpelweg geen vloeibare chips die door de dunne naald passen waarmee wordt gevaccineerd. Daarnaast is het coronavaccin niet verplicht; iedereen heeft het recht om dit vaccin te weigeren.”

Onderzoek

Tim Verheyden is reportagemaker en expert desinformatie. Ook hij deed onlangs onderzoek naar alle theorieën omtrent Bill Gates die vooral online de ronde doen. Op VRT.nws schrijft hij: “In een interview met CNN uit 2013 zegt Gates: ‘We geloven dat er in dit decennium ongelofelijke vooruitgang kan worden geboekt, zowel bij het uitvinden van nieuwe vaccins als bij het zorgen dat ze terechtkomen bij alle kinderen die ze nodig hebben. We hebben nog maar een stuk of zes of zeven vaccins nodig – en dan heb je alle instrumenten om de kindersterfte te verminderen, de bevolkingsgroei terug te dringen, en alles – de stabiliteit, het milieu – heeft daar baat bij.’

“Die laatste uitspraak van Gates wordt door velen geïnterpreteerd als ‘vaccins gebruiken om de wereldbevolking uit te dunnen’,” zegt Verheyden. “Alleen is er een verschil tussen populatie uitdunnen en populatiegroei uitdunnen. Hier zegt hij duidelijk populatiegroei. Het is een sociologische redenering. Hij gelooft dat vermindering van kindersterfte de populatiegroei kan verminderen. In veel landen waar veel kindersterfte is, hebben families gemiddeld meer kinderen. Waar minder kindersterfte is, hebben mensen ook minder kinderen. De video waarbij dat stuk uit zijn context wordt gerukt, ging viraal en is meer 700.000 keer bekeken en meer dan 40.000 keer gedeeld op Facebook. De oude video duikt vandaag weer op en voedt de complottheorieën.”

Einde der tijden

“Dat een coronacrisis te maken heeft met het einde der tijden, dat zal ik niet ontkennen,” besluit ds. Van den Geest. “Maar hoe die samenhang precies in elkaar zit, daarover is ons niets geopenbaard. Wij moeten slechts blijven bij Gods beloften, zoals ons gegeven in de Schrift.”

“Naarmate de crisis langer duurt, worden we kritischer,” zegt Beens aan het eind van het gesprek in Groot Nieuws Radio. “Houd in je achterhoofd dat de duivel eropuit is om verdeeldheid te zaaien. Check altijd je bronnen en neem niets klakkeloos aan. Waakzaam zijn is prima, maar blijf je verstand gebruiken!”

Geschreven door: Miriam Duijf

<https://visie.eo.nl/artikel/2020/11/het-getal-666-het-coronavirus-en-bill-gates>

De laatste droom van de oude eik - Een kerstvertelling van H.C. Andersen

Er stond in het bos, hoog op de helling bij het open strand, zo'n echt oude eik, hij was precies driehonderd vijfenzestig jaar oud, maar die lange tijd was voor de boom niet meer dan even zovele dagen voor ons mensen. Overdag zijn wij wakker, 's nachts slapen en dromen wij. Met een boom is het anders gesteld: in de lente, de zomer en de herfst is de boom wakker, en pas tegen de winter begint zijn slaap, de winter is zijn tijd van slapen, dat is zijn nacht na de lange dag, die lente, zomer en herfst heet.

Heel wat warme zomerdagen hadden de muggen om zijn kroon gedanst, geleefd, gezweefd en zich gelukkig gevoeld, en wanneer dan zo'n klein schepsel één ogenblik in stille zaligheid op een van de grote, frisse eikenbladeren zat te rusten, dan zei de boom altijd: "Stakkerdje! Je hele leven duurt maar één dag! Wat kort toch. Het is zo jammer!"

"Jammer," antwoordde dan het mugje altijd. "Wat bedoel je daarmee? Alles is zo heerlijk stralend, warm en mooi en ik ben zo blij!"

"Maar slechts één dag en dan is alles voorbij!"

"Voorbij!" zei het mugje. "Wat is voorbij? Ben jij ook voorbij?"

"Nee, ik leef misschien nog wel duizenden van jouw dagen en mijn dag duurt hele jaargetijden! Dat is iets van zo lange duur dat jij het helemaal niet kunt uitrekenen!"

"Nee, want ik begrijp je niet! Jij hebt duizenden van mijn dagen, maar ik heb duizenden ogenblikken om blij en gelukkig te zijn. Neemt al deze heerlijkheid een einde wanneer jij sterft?"

"Nee," zei de boom, "die duurt zeker langer, oneindig veel langer dan ik mij kan indenken!"

"Maar dan hebben wij toch evenveel, onze berekeningen verschillen alleen maar!"

En het mugje danste en zweefde in de lucht, was blij met zijn tere, kunstige vleugeltjes van gaas en fluweel, verheugde zich in de zoele lucht die gekruide was met de geur van het klaverveld en van de wilde rozen, de vlier en de kamperfoelie, die over de heining groeiden, om van het lievrouwebedstro, de sleutelbloemen en de wilde kruisemunt niet te spreken; er was een geur zo sterk dat het mugje zich heus een klein beetje dronken voelde.

De dag was lang en verrukkelijk, vol van blijdschap en goede dingen en toen de zon onderging, voelde het mugje zich zo heerlijk moe van al die vrolijkheid. Zijn vleugels wilden het niet langer dragen en heel zacht gleden het op het zachte, wiegende grashalmpje neer, het knikte met zijn kopje, en sliep dan blij in: dat was de dood.

"Arme, kleine mug," zei de eik, "dat was toch een al te kort leven!"

En iedere zomerdag herhaalden zich diezelfde dans, datzelfde gesprek, hetzelfde antwoord en het inslapen; het herhaalde zich in hele families van muggen, en alle waren zij toch gelukkig, even blij.

De boom stond wakker, zijn lentemorgen, zijn zomermiddag en zijn herfstavond, nu naderde zijn tijd van slapen, zijn nacht - de winter was in aantocht.

Reeds zongen de stormen: "Goedenacht! goedenacht! Daar viel een blad, daar viel een blad! Wij plukken, wij plukken! Zie dat je gaat slapen, wij zingen je in slaap, wij schudden je in slaap, maar, nietwaar, dat doet goed in je oude takken. Zij kraken ervan uit louter plezier. Slaap lekker, slaap lekker! Het is je driehonderd vijfenzestigste nacht, eigenlijk ben je maar

een jongetje van een jaar! Slaap lekker! Uit de hemel dwarrelt sneeuw, het wordt een heel laken, een warm dek om je voeten! Slaap lekker en droom prettig!"

En de boom stond daar, beroofd van zijn loof, om ter ruste te gaan, de hele winter lang en in die winter menige droom te dromen, steeds iets dat hij zelf had beleefd, net als de mensen dromen.

Hij was ook eenmaal klein geweest, ja, een eikeltje was zijn wieg geweest, naar menselijke berekening leefde hij nu in zijn vierde eeuw; hij was de grootste, de hoogste boom in het bos, met zijn kroon stak hij hoog boven alle andere bomen uit, ver op zee was hij zichtbaar, een baken voor de schepen; hij besefte helemaal niet hoeveel ogen hem zochten. Hoog boven in zijn groene kroon woonden de houtduiven en sloeg er de koekoek; in het najaar, wanneer de bladeren wel geslagen koperen plaatjes leken, kwamen de trekvogels en ze rustten daar, vóór zij over zee vlogen. Maar nu was het winter, de boom stond daar bladerloos, je kon goed zien hoe krom en knoestig de takken zich uitstrekten; kraaien en roeken zaten er om de beurt in groepjes te praten over de harde tijden die nu begonnen en hoe moeilijk het was in de winter aan voedsel te komen.

Het was juist het heilige kerstfeest, toen droomde de boom zijn schoonste droom: die moeten wij horen.

De boom kon heel duidelijk merken dat het een feestelijke tijd was. Hij meende overal in de rondte de kerkklokken te horen luiden en daarbij was het zacht en warm als op een mooie zomerdag, fris en groen breidde hij zijn machtige kroon uit, de zonnestralen speelden tussen zijn bladeren en takken, de lucht was vol geur van kruiden en struiken; bonte vlinders speelden krijgertje en de muggen dansten, alsof alles er alleen maar was opdat zij konden dansen en pret maken. Alles wat de boom jarenlang had beleefd en om zich heen had gezien trok, als een feestelijke optocht, voorbij.

Hij zag uit oude tijden ridders en edelvrouwen te paard door het bos rijden met een veer op de hoed en een valk in de hand; de jachthoorn weerklonk en de honden blaften.

Hij zag soldaten van de vijand met blanke wapens en in bonte uniformen, met speer en hellebaard, hun tenten opslaan en weer afbreken; het wachtvuur vlamde op en er werd gezongen en geslapen onder de brede takken van de boom.

Hij zag verliefden hier in stil geluk in de maneschijn samen komen en de eerste letter van hun naam in de grauwgroene bast snijden. Citer en eolusharp waren er eens - er lagen jaren tussen - opgehangen in de takken van de eik door vrolijke, rondtrekkende gezellen, nu hingen zij daar weer, nu klonken zij daar weer zo liefelijk. De houtduiven kirden als wilden zij vertellen wat de boom daarbij voelde, en de koekoek sloeg hoeveel zomerdagen hij zou leven.

Toen was het alsof, tot in de kleinste wortels, tot in de hoogste takken, helemaal tot in de bladeren, een nieuw leven door de boom stroomde. Hij voelde dat hij zich kon uitrekken, hij merkte het in zijn wortels, hoe ook daar beneden in de aarde leven en warmte was, hij voelde hoe zijn kracht toenam, hij groeide hoger en hoger. De stam schoot op, er was geen stilstand, hij groeide meer en meer, de kroon werd voller, breidde zich uit, verhief zich en naarmate de boom groeide, groeide ook zijn gezondheid, zijn verheugend verlangen om steeds hoger te reiken, helemaal tot de stralende warme zon. Reeds was hij hoog boven de wolken

uitgegroeid, die als duistere scharen trekvogels of als grote, witte zwermen zwanen onder hem langs trokken.

En elk blad van de boom kon zien alsof het ogen had om te zien; de sterren werden overdag zichtbaar, groot en blank; iedere ster flonkerde als een paar ogen, zo zacht en zo helder; zij deden denken aan bekende, geliefde ogen, kinderoogen, ogen van verliefden, wanneer zij elkaar onder de boom ontmoeten. Dat was een gelukkig ogenblik, een ogenblik vol vreugde! En toch, bij al die vreugde voelde hij een verlangen dat alle andere bomen in het bos daar beneden, alle struiken, planten en bloemen zich met hem mochten verheffen, met hem de glans en vreugde mochten voelen. De machtige eik was in de droom van zijn heerlijkheid niet volkomen gelukkig als niet alle, grote en kleine, het met hem waren, en dat gevoel beefde door takken en bladeren zo innig en zo sterk als in de borst van een mens. De kroon van de eik bewoog zich alsof de boom iets zocht, iets miste, hij keek om en toen rook hij de geur van Lievevrouwebedstro en al spoedig een nog sterkere geur van kamperfoelie en viooltjes, hij meende te kunnen horen dat de koekoek hem antwoordde. Ja, door de wolken kwamen de groene toppen van het bos uitkijken.

Hij zag de andere bomen onder zich groeien en zich verheffen evenals hijzelf; struiken en planten schoten op, enkele rukten zich met wortel en tak los en vlogen sneller. De berk was het vlugst, als een helle bliksemstraal knetterde haar slanke stam, haar takken golfd en als groen gaas en groene vaandels; het hele bos, zelfs het bruingeveerde riet, groeide mee en de vogels vlogen mee en zongen en op het hoge gras, dat los fladderde als een lange, groene zijden band, zat de sprinkhaan en speelde met zijn vleugel op zijn scheenbeen; de kevers bromden en de bijen zoemden, iedere vogel zong met zijn snavel, alles was zang en vreugde tot in de hemel toe.

"Maar het kleine blauwe bloempje daar bij het water, dat moet ook mee," zei de eik, "en dat rode klokbloempje en dat kleine madeliefje!" Ja, de eik wilde ze allemaal mee hebben. "Wij gaan mee! Wij gaan mee!" zong het en klonk het. "Maar dat mooie lievevrouwebedstro van de vorige zomer - en het jaar daarvoor was hier een heel tapijt van lelietjes-van-dalen - en die wilde appelboom, wat stond die prachtig - en al die schoonheid van het bos, jaren, jarenlang - waren die toch maar tot nu toe blijven leven, dan hadden die nu ook mee kunnen gaan!"

"Wij gaan mee! Wij gaan mee!" zong het en klonk het nog hoger, het leek alsof ze vooruit waren gevlogen. "Nee, dit is té ongelooflijk mooi!" jubelde de oude eik. "Ik heb ze nu allemaal, kleine en grote! Niet één is er vergeten, hoe is zoveel geluk denkbaar!"

"In Gods hemel is dat denkbaar!" klonk het.

En de boom die steeds groeide, voelde dat zijn wortels zich van de aarde losmaakten.

"Dat is het allerbeste," zei de boom, "nu houdt geen band mij meer tegen! Ik kan omhoogvliegen naar het allerhoogste in licht en glans en al mijn geliefden vergezellen mij, kleine en grote! Allemaal! Allemaal!"

Het was de droom van de eik en terwijl hij droomde loeide er een geweldige storm over zee en land in de heilige kerstnacht; de zee wentelde zware golven op het strand, de boom kraakte en werd met zijn gehele wortel losgerukt, juist op het ogenblik dat hij droomde dat

zijn wortels zich losmaakten. Hij viel. Zijn driehonderd vijfenzestig jaren waren nu als de éne dag van het mugje.

Op kerstochtend, toen de zon opkwam, was de storm gaan liggen; alle kerkklokken luiden plechtig en uit iedere schoorsteen, zelfs uit de kleinste op het dak van de arme boer, steeg de rook op, blauw als van het altaar op het druïdenfeest, de offerrook van de dankbaarheid. De zee werd stiller en stiller en op een groot schip daarbuiten, dat 's nachts het zware weer goed had doorstaan, werden nu alle vlaggen gehesen, mooi en plechtig zoals past voor het kerstfeest.

"De boom is weg! De oude eik, ons baken op het land!" zeiden de zeelui. "Hij is gevallen in deze stormnacht! Wie zal hem kunnen vervangen, dat kan niemand!"

Zulk een lijkrede, kort maar welgemeend, kreeg de eik die lag geveld op het sneeuwtapijt langs het strand; en over de boom klonk psalmgezang vanuit het schip, het gezang van de vreugde van het kerstfeest. Ieder daarbuiten op het schip kwam bij het horen van het gezang en door het gebed in een blijde stemming. Juist zoals de oude boom in de kerstnacht zich verhief in zijn laatste, schoonste droom.

Een kerstvertelling van H.C. Andersen

https://www.beleven.org/verhaal/de_laatste_droom_van_de_oude_eik

Advertentie – nieuwe opzichterspaar voor Oranjehof

Er is een vacature voor een echtpaar om te wonen en werken bij Oranjehof. De echtpaar krijgen een huisje om in te wonen. De verantwoordelijkheden sluiten in toezicht houden over terrein personeel, keuken personeel, eten maken voor inwoners die gebruik maken van het restaurant en kantoor administratie.

Voor meer bijzonderheden, neem contact op met **Nora de Rijk** op janora@telkomsa.net.

Dienstrooster december 2020				
	6 dec koffiedrinken	13 dec	20 dec	25 dec
1	F Smal	F vd Kuil	JW Hoorweg	E de Jong
2	F vd Kuil	H Kettner	T van Wyk	E Reinten
3	JW Hoorweg	L Dibb	D Kruger	J de Jong
4			I Pol	W Kruger
Groet	H Kettner	I Tanzer	W Kruger	H Kettner
Bloemen	H Kettner	I Tanzer	J de Jong	E Reinten
Koffie	Vrijwillgers			

Geen eredienst zondag 27 December 2020

Dienstrooster januari 2021				
	10 jan koffiedrinken	17 jan	24 jan	31 jan
1	F vd Kuil	E Reinten	E de Jong	JW Hoorweg
2	KJ Leeuw	JW Hoorweg	J de Jong	T van Wyk
3	D Kruger	H Kettner	D Kruger	H Kettner
4	C Strydom		I Pol	
Groet	W Kruger	H Kettner	H Kettner	H Kettner
Bloemen	D Kruger	E Reinten	P Mijne	E vd Kuil
Koffie	F Smal			
	I Pol			

Geen eredienst 3 januari 2021

Agenda december 2020		
Dinsdag 2	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 6 2de advent	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer Koffiedrinken
Dinsdag 8	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 13 3de advent	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 15	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 20 4de advent	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer Kerstzangdienst
Dinsdag 22	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Vrijdag 25 Kerstfeest	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Zondag 27	GEEN DIENST	

Agenda januari 2021		
Zondag 3	GEEN DIENST	
Dinsdag 5	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 10	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer Koffiedrinken
Dinsdag 12	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 17	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 19	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 24	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer
Dinsdag 26	9h30 – 13h30	Kerkkantoor
Zondag 31	10h00	Eredienst Ds Y Dreyer

Verjaardagen december 2020		
dinsdag 1	Yolanda Dreyer	082 893 2104
donderdag 3	Mike Knoester	082 890 3426
donderdag 10	Braydon Groenewald	
vrijdag 11	Paul Reinten	083 377 7277
maandag 21	Jakkie Knoester	
dinsdag 29	Ernest de Jong	082 455 1803

Verjaardagen januari 2021		
vrijdag 1	Robin Mc Donald	
zaterdag 2	Ferdi van der Kuil	082 336 1035
zaterdag 2	Vera Weggelaar	082 341 9729
zondag 3	Hanja Kettner	082 546 8471
dinsdag 5	Martina Letterie	079 987 3919
vrijdag 8	Wikus Kruger	082 336 9603
vrijdag 8	Alexis Eames	
zaterdag 9	Janny van den Eijkel	072 197 0077
maandag 18	Ina Pol	082 561 1623
woensdag 20	Ellzey Groenewald	

MARANATHA KERK	
Webadres	http://www.nlgemeente.co.za
Facebook	http://tinyurl.com/FBMaranatha
Straatadres	Sherborneeweg 3, PARKTOWN
Postadres	Nederlandsprekende Gemeente Postbus 84552 GREENSIDE 2034
Predikante	Ds Yolanda Dreyer 012 348 9850 / 082 893 2104 yolanda.dreyer@up.ac.za
Kerkkantoor Dinsdag ochtend 9h30 – 13h30	Jan-Willem Hoorweg 011 726 1409 / 082 557 0047 nlgemeente@mweb.co.za
Bank Details	Beneficiary: Ned. Hervormde Kerk Nedbank Current Account 1979 316872 Branch: Nedbank Fox Street, Code 190805 Code 198765 for online payments
Scriba Redactrice Mare	Ellen van der Kuil 011 478 1082 / 083 626 3272 evdkuil@gmail.com
Scriba Registratie	Hanja Kettner 012 654 7692 / 082 546 8471 hanja.kettners@vodamail.co.za
Kassier	Marco van Wieringen 011 442 9696 marcovw@mweb.co.za
Koster	Ferry van der Kuil 011 478 1082 estruct@iafrica.com
Organist	Johan van Staden 082 928 5874 jvstaden@webmail.co.za